34.6.E.5 124 17

RELATIO
AD SANCTISSIMVM D. N. GREGORIVM PP. XV.

PER PETRVM MARIAM CAMPVM CANONICVM PLACENTINVM.

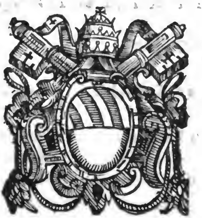
SVPER PROCESSV, ET CAVSA Canonizationis, ſeu Beatificationis,

GREGORII PAPAE X.

tranſmiſſa

Ann. 1622. Die 10. Martij.

Quæ deinceps ab eodem S. D. N. remiſſa fuit Sacræ Congregationi Rituum examinanda.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

PLACENTIAE,

Typis Alexandri Bazachi, Apud Iacobum Ardizzonum. M. DC. XXII.

Digitized by Google

APPROBATIO.

De mandato adm. Reu. Patris Inquiſitoris vidi, ac legi ſequen. Relationem ad S. D. N. Gregorium Papam XV. ſuper proceſſu, & cauſa Canonizationis, ſeu Beatificationis Gregorij Papæ X. quæ incipit: Relaturus, Beatiſsime Pater, ſtatum &c. *&* *finit:* Omne per æuum. *Et nihil in ea à fide, & Eccleſiaſtica doctrina diſcrepans, aut bonis moribus contrarium inueni.*

Ita eſt Fr. Ireneus Cacaſtinus de Placentia S. Officij Conſultor.

IMPRIMATVR.

Fr. Claudius C. Inq. Placentię.

Imprimatur, Die. 26. Septembris. 1622.

Prępoſitus Boninus Vic. Gen.

Vidit Præſes Magiſt.

DE SANCTITATE GREGORII PAPÆ X. in genere.

RELATVRVS, Beatiſsime Pater, ſtatum cauſæ, de qua infrà, & ad effectum, de quo in ſupplicibus litteris S. V. ſcriptis, dico, ad probandam ſanctitatem in genere fel. rec. prædeceſſoris veſtri Gregorij olim Papæ X. patria Placentini; qui anno 1276. dum è Concilio Lugdunenſi Romam rediret, Aretij in Hetruria ſanctiſsimè obijt, ibiquè in maiori Eccleſia honorificè conditus, ad hæc vſq; tempora multis miraculis fulget; octo proponi poſſe argumenta.

Primum erit communis Chriſtiani populi opinio de ipſius ſanctitate, fideliumq; deuotio erga dictum Dei famulum, & notorius concurſus etiam de præſenti ad eius ſepulcrum cum inuocatione illius interceſsionis, ac ſucceſſu diuerſorum miraculorum: quæ omnia fuerunt per ſpacium 346. annorum continuata, & patet ex affixione tabellarum votiuarum pro receptis gratijs; ac ex publica charta ibi appenſa, quę nonnulla ex antiquis miraculis continet, deſcripta etiam, *prout Bzouius refert annal. Eccleſ. tom. 13. ad an. 1276. nu.* 1. in codice M S. Bibliothecæ Vatic. nu. 3457. ſignato, necnon & ex relatione

complurium Hiſtoricorum tàm veterum, quàm recentiorum, quibus multum defertur in hac materia, ſignanter canonizationis, ſecundum allegata per DD. Auditores Sacri Palatij deputatos in relatione ſuper proceſſu B. Andreæ Corſini quon. Epiſcopi Feſulani *par. 4. §. 1., verſ. primò,* per eundem Bzou. regiſtrata *tom. 14. ſub an. 1373. nu. 9.* & maximè cum nullus inter eos adſit nec Placentinus, nec Aretinus, nec cuius interſit fieri canonizationem, vt ſunt Ptolomæus Lucenſis, Martinus Polonus, Ioannes Columna, Bartolomæus Piſanus, Blondus, Sanctus Antoninus Archiep. Florentin. Platina, Philip. Bergomenſis, Volaterranus, Leander, Marcus Guatius, Ciaconus, & alij, de quibus infra.

Quorum quidem primi, tanquàm illius temporis, quo Gregorius vixit, ſcriptores, & grauiſsimi viri, de viſu, ac certa ſcientia loquuntur; & præſertim Ptolomęus, & Martinus, qui ambo floruerunt de an. 1250. fuitq; hic *ſecundum Bellarmin. de ſcriptor. Eccleſ.* Monacus profeſsione, Archiepiſcopus dignitate, ac Pœnitentiarius Innocentij IIII., & obijt circiter an. 1285. ille verò ex Ordine Fratrum Prædicatorum, diſcipulus primò extitit Sancti Thomæ Aquinatis, mox Epiſcopus Torcellenſis, & Præfectus Bibliothecæ Vaticanæ: qui vſq; ad an. 1304. ſuperuiuens in annalibus ſuis (recenter de an. 1619. impreſsis) de ipſo Gregorio meminit ſub anno 1274. ſcribitq; eum Aretij migraſſe ad Dominum ex infirmitate, ac multa ibi eiuſdem meritis oſtenſa fuiſſe miracula. In quem ſenſum loquitur, & Blondus, qui anno 1440. floruit, de ipſius Gregorij ſanctitate, ac concurſu ad eius ſepulcrum, & miraculorum continuatione ſic dicens: *dec. 2. lib. 8.* Cumq; Aretium perueniſſet

Sanctus,

5

Sanctus, & ſumma dignus veneratione Pontifex, diem ibi obijt; ad cuius celebre etiam nunc ſepulcrum ſanctitas ſua quanta fuerit, miraculis crebreſcentibus eſt oſtēſum. Quod & confirmat Sanctus Antoninus Archiep. qui obijt an. D. 1459. ætatis ſuæ 70. per verba paulò inferius in 2. argum. recenſenda: de cuius fide non eſt ambigendum, cum æquè ſanctus, ac doctus fuerit, & ab omni adulandi ſpecie alieniſsimus, *vt inquit Bellarmin. in tract. de poteſtate Papæ, vbi de ſententijs Illuſtr. Scriptor. nationis Italicæ*; & quia in hoc loquitur tanquam de re ad eius officium ſpectante, cum illius Prouinciæ Metropolitanus eſſet. De publica autem voce, & fama, quoad antiqua tàm circa cōmunem ſanctitatis reputationem, quàm reſpectu miraculorū, & concurſus teſtantur *Philip. Bergom. in ſupplem. lib. 13. ad an. 1271. Paul. Aemil. de reb. Francor. lib. 7. Hiſtoria Hollandica, Raphael Volater. commentar. vrban. lib. 22. Leander in ſua Italia, vbi de Placentia, Raph. Toſſinianen. hiſtor. Seraph. relig. lib. 1., vbi de Sancto Bonauentura, Cronic. Frat. Minor. p. 2. l. 2. c. 7. Ciaconus in Gregorio X. Siluan. Raz. in vita S. Bonauent. & alij multi*: ſufficereq; dictam publicam vocem, & famam quoad antiqua docent Baldus, & alij Doctor. *citati in præfata relatione B. Andreæ d. verſ. primò*, accedente maximè pro adminiculo inſtātia Reipub. Placentinæ, quę an. 1326. pro obtinenda canonizatione ipſius Gregorij ſupplicauit Ioanni PP. 22., & hic commiſit cauſam inquiſitionis vitæ, & miraculorum eius Archiepiſcopo Piſano, & Mutinenſi Epiſcopo, *vt dictus Bzou. tradit. eod. tom. 14. d. an. 1326. nu. 19.* & ante eum ſcripſit famoſus Doctor, qui eo tempore viuebat, *Io. Andr. in c. vbi periculum, de elect. in 6. nu. 1.* Quo verò ad recentiora, & noſtræ etiam

memoriæ

memoriæ tempora,teſtes ſunt Bernard. Franc.Cipellarius Buxetan. qui in humanis degens an. 1521.*lib. 3. panegyr. Diui Antonini mart.* de iſto Gregorio Pontifice ſic ait:

Gregorium tacuiſſe nefas, qui clauiger orbis
Integritate fuit ſancta, mortalibus atque
Exutus vinclis, Diuum decoratus honore eſt;
Corpus & Areti colitur, miriſq; coruſcat.

Ioannes Molanus *lib. Natal. Sanctorum Belgij, vbi multa de illo ſub die 10. Ianuarij & cum hac inſcriptione:* De Sancto Gregorio X. nec non Ioan. Bapt. Signius,qui *lib.1.c.14. de ordine, ac ſtat. canon.* aſſerit dictum Gregorium inter Beatos Belgij adnumerari; &, vt alios auctores omittamus, F. Hieronym. Capugnanus, qui *in ſuo Italiæ itinerario, vbi de Placentia loquitur*, Gregorium X. inquit Aretij ſepultum miraculis fulgere; & de Aretio quoq; verba faciens,ibidem in maiori Eccleſia ait inter alios Sanctos quieſcere eundem Gregorium miraculis clarum.

Secundum argumentum eſt publicus cultus, nonniſi Sanctis debitus. Dies enim illius obitus tanquàm feſtus in Aretina ciuitate celebratur cum luminaribus ad ſepulcrum, & apparatu Eccleſiæ à 277. annis citrà, & cum thurificationibus,ac pulſu campanarum,& organi (Miſſa tamen, & officio de die tunc infrà octau. Epiphan. currente decantatis) & cum expoſitione eius imaginis, ac oblatione,quam facit ad dictam Eccleſiam Magiſtratus illius vrbis in honorem ipſius Beati Gregorij, vt verbis ſtatuti vtamur,conditi per commune, & conſilium dictæ ciuitatis, quæ an. 1345. decreuit, quod omni anno expenderentur in feſtiuitate eiuſdem Gregorij de redditu ipſius communis centum libræ in cæris dictæ

feſtiuitati

feſtiuitati ſuæ offerendis per D. Poteſtatem, & Conſilium generale Cathedrali Eccleſiæ Aretij, & teneretur Poteſtas præconizari facere per Ciuitatem, quod in die feſtiuitatis prædictæ non aperirentur apothecæ, ſed cum reuerentia celebraretur, & cuſtodiretur feſtiuitas dicti Gregorij, eſſetq; dies ille feriatus; & quod inſuper mitterentur duo Fratres de Minoribus, & duo de Prædicatoribus ad ſollicitandum canonizationem ipſius Gregorij, prout de his omnibus conſtat *ex ſtatutis dicti anni lib. 2. ſub rub. 39.* quæ nimirum ſolennitas ſubinde à dicto an. 1345. citra vſq; in præſentem diem obſeruata fuit, & obſeruatur, vt notorium eſt, & refert etiam Molanus ſup. citat. Clarumq; eſt, quod ex huiuſmodi cultu publico, & ſolenni ſic vtſupra eiuſdem corpori ſingulis annis exhibito de conſenſu ſaltem tacito Summorum Pontificum, inſurgit maximum ſanctitatis dicti Gregorij argumentum. Cultus ſi quidem publicus San cto dumtaxat debetur, *c. 2. de reliq. & ven. Sanct. & vbiq; Doctor. ac Bellarmin. c. 10. de Sanct. beat. lib. 1.* & Romani Pontifices, qui adeò vicini ſunt vrbi Aretinæ, non vtique illum permiſiſſent, niſi priùs exhibita fuiſſent Apoſtolicæ Sedi magna ſanctitatis ſigna, vt ponderatum fuit in relatione Sancti Hiacynthi *fol. 33. verſ. & quamuis.* & præſumitur in caſu noſtro, ſtante quod in Vaticana Bibliotheca iamdiu aſſeruantur multa ex dicti Gregorij miraculis. Sed nec iſtud toleratum fuiſſet per tot illius ciuitatis Epiſcopos, maxime illos, qui externi fuere: neque per Apoſtolicos Viſitatores, nec minus per Metropolitanos, & ſignanter per Sanctum Antoninum Archiepiſc. Florentin. cuius tempore etiam celebrabatur dicta feſtiuitas; nam de hac luce migrauit,

vt ſupra diximus an. 1459. & non modò ipſe, cum pluries pro munere ſuo dictum locum viſitauerit, huiuſmodi concurſum, & celebritatem non vetuit; ſed imò conſideratis conſiderandis, vtpote doctiſsimus, & ſanctiſsimus vir, de ipſius Gregorij ſanctitate, & miraculis in hanc ſententiam diſertis verbis deuenit, *d. par. 3. tit. 20. c. 2.* §. 4. Fuit autem (dixit ille) vir optimus, & procul dubio ſanctiſsimus, ingentis animi quidem contra Chriſtiani nominis inimicos &c. *& paulò infrà*: Sepultus eſt Aretij ſumma cum veneratione, multaq; circa illius corpus miracula poſtmodũ ſubſecuta fidem eius ſanctitatis indubiam præbuere.

Tertium ſanctitatis generale argumentum eſt ipſius Gregorij beatificatio, quam factam fuiſſe incontinenti, & ſic de dicto an. 1276. per eius ſucceſſorem Innocentium V. aſſerit Hippolit. Doneſmund. *hiſt. Eccleſ. Mantuæ lib. 4.* & confirmari hoc videtur ex quampluribus miraculis paulò poſt eiuſdem Gregorij obitum ſecutis, ipſo etiam Innocentio (qui menſe quinto elapſo defecit) adhuc viuente relatis in publicam tabulam, prout videre eſt in tranſumpto ad eius tumulum appenſo, & in codice quoq; M S. quem aſſeruari diximus in Bibliothe. Vatic. in quo vtroque locò verba hæc habentur:

In nomine Domini amen. An. D. 1276. indictione quarta, Domino Innocen. V. Papa reſidente, infraſcripta ſunt miracula, quæ Dominus Ieſus Chriſtus fecit meritis Beati Gregorij Papæ X. in perſonis infraſcriptis, quæ ſe cum reuerentia obtulerunt B. Gregorio ſupradicto &c. Et refert ea Bzouius vnà cum nonnullis ex dictis miraculis *tom. 14. an. 1276. nu. 2.* addens miracula omnia ibi deſcripta ad numerum 32. in totum, eſſe

autentica,

autentica, & approbata. Confirmaturq́; etiam ex memoria dicti Gregorij in Martirologio Romano apud eandem Eccleſiam Aretinam ſcripta, quam pariter recenſet præd. Bzou. *vbi ſup. num. 3.* & nos infra c. vltimo ponemus, & ex eo quoq́;, quod apertè dicit Bartolomæus Piſan. qui vixit de anno 1335. ſcriptor librorum conformitat. Sancti Franciſci, *lib. 1. fructu. 8.* ipſum Gregorium canonizatum fuiſſe in diæceſi Aretina; affirmantq́; hoc idem *Robert. Licienſis, Epiſc. Aquinas in ſerm. de Sancto Bonauẽtura, Rodulph. Toſſinianen. lib. 1. hiſt. Seraph. relig. vbi de eod. Sancto Bonauentura, & Cronic. Fratr. Minor. par. 2. lib. 2. cap. 7.* quod omni in caſu nonniſi de beatificatione intelligi debet, vt aduertit Molanus in *d. lib. Natal. Sanctorum Belgij*, & in eandem ſententiam videtur loqui Volaterran. dum *lib. 22. ait*: Moritur Aretij in itinere, ibique ſepultus, atq́; vt vir Sanctus adoratus.

Quartum argumentum eſt laudabilis, & ſancta conuerſatio, quam dictus Gregorius à teneris vſq; annis tenuit, in ea vſq́; ad obitum perſeuerans, & ob quam eius pietatem, & virtutes eximias meritò cariſsimus fuit Innocentio 4. Sum. Pont. & Cardinalibus, *vt ſcribit Ciacon.* & valde gratus S. Ludouico Francorum Regi; necnon ſanctis Doctoribus Bonauenturę prædicto, & Thomę de Aquino, *ex eod. Ciacon. & alijs*: ac optimo etiam viro Iacobo de Placentia Cardinali, & Epiſcopo Præneſtino, de cuius ſanctitate Gregorius 9. in litteris encyclicis contra Federicum teſtatus eſt, ipſum à mundo, & à carne ex ſuſceptione vſq́; ſacræ Religionis (nam ante Cardinalatum Monachus erat Iacobus, & Abbas Ciſtertienſis

   ſtertienſis

ſtertienſis) ita aſtrictum fuiſſe, vt in Diuini amoris altitudinem euolaret, *Bzou. tom. 13. an. 1239. num. 6.* & cuius tanti viri fama pręclara excitus Gregorius noſter Decimus, qui tunc Tedaldus, vel Theobaldus nomine dicebatur; protinus ad illius præſentiam ſe contulit, & ab eo in familiam ſuam aſcitus, œconomi iure domui toti præfectus eſt *ſecundum Ciaconi, & aliorum relationem;* vt nil mirum, ſi æquè, ac ipſi, Tedaldus maxima ſanctitate emicuit, *dicente Pſal. 17. ſi cum ſancto, ſanctus eris &c.* & in hac laudabili, ſanctéq; acta vita certum eſt eundem Tedaldum deinceps, & eo præſertim tempore, quo ad Papatum aſſumptus eſt, inuentum fuiſſe toto conatu perſeuerantem, prout ex proximè dicendis in argumento ſequenti patebit: & tantò magis poſt adeptum Pontificatum, cum vno ore ſcriptores, *Platina, Bergomenſis, Ciaconus, Bzouius, Razzius, & alij* affirment dictum Gregorium in omni vita ad extremum vſq; ſpiritum ſanctiſsimè vixiſſe, & virum probatum fuiſſe.
Vnde & Sanctus Antoninus Archiep. præter ea, quæ ſuprà de eodem Pontifice ſcripſit, narrat populum Florentinum in ipſius Gregorij reditu à Concilio (quod paulò ante eius obitum contigit) obuiam illi proceſsiſſe tùm ob reuerentiam, tùm ob ſanctitatis opinionem. Et Blondus de Gregorij acceſſu ad vrbem Aretinam loquens *dec. 2. lib. 8.* Cumq; Aretium (inquit) perueniſſet Sanctus, & ſumma dignus veneratione Pontifex &c. Sanctum quoq; eum appellat Io. Petr. Maffeus *in vita ſancti Thomæ Aquinatis, & alij, de quibus proximè infra.*
Quintum verò argumentum eſt huius ſerui Dei miraculoſa ad ſummum Pontificatum electio, quam omnes
fere

ferè auctores vti admirabilem notant, & miraculosè, & à Spiritu ſancto factam dicunt *Molan. d. lib. Natal. Sanctorum Belgij, Bzou. in annalibus ad an. 1276. num. 1. Boſius hiſt. relig. S. Ioan. Hieroſolim. lib. 10. Vbernerus Cartuſian. in faſciculo temporum, & alij*, tanquàm de viro extrà Collegium poſito, & in longinquis partibus exiſtente, de cuius vita, vel morte veritas incerta erat. Cum enim Pontificium ſolium ab obitu Clementis 4. annos ferè tres vacaſſet, poſt varias Patrum diſſenſiones tandem in illum dicti Patres conuenerunt, qui tunc nec Cardinalis, nec Epiſcopus erat, ſed tantum Archidiaconus Leodienſis, & abſens in Syria pro Chriſti obſequio; idq; ob præclaras eius, & egregias virtutes, atq; animi dotes, *Panuin. de Pontific. & Cardinal.* & vti in ſanctum virum, *dicit Paul. Æmil. de rebus Franc. lib. 7. Meyerus in Annalib. Flandric. lib. 9. Iacobus de Suſato in Cronic. Magiſt. gen. Ord. Præd. ad an. 1271. Marcus Guatius in Cron. Ferdin. del Caſtiglio hiſt. S. Dominici p. 1. l. 3. c. 9. & alij*: atq; virũ rectitudine animi, morumq; ſanctitate orbi toti pręclarè cõmendatum, *ſcribit Roſiniacus Coſagaus de re Sacerdot. ſeu Pontific. lib. 2. c. 30.* & à Sancto Bonauentura Cardinalibus propoſitum *tradunt Molanus, Ciacon. Toſſintanen. Razzius, & Cronic. Fratr. Minor. locis ſupra allegat.* Vnde & poſtea in litteris ipſis, quas ſacri Patres ad eundem Gregorium vnà cum decreto electionis per Nuncios tranſmiſere, de illius ſanctitate publicum hoc teſtimonium, quod adhuc in Vatic. Biblioth. videre eſt, ad æternam rei memoriam protulerunt: Vota noſtra (dicebant) in venerabilem perſonam veſtram vnanimiter, & concorditer dirigentes, vos per compromiſsi viam ele-

gimus in Rom. Summum Pontificem, conſueto diuinę laudis cantico Fidelium adſtante multitudine decantato; ducti credulitate firmiſsima, quod, cum in vobis ab annis teneris laudabiles conuerſationes, & vitę refulſerint ornamenta, & odor famæ veſtræ gratiſsimus hinc indę per loca plurima ſit diffuſus; ille benedictus in ſæcula, qui vos dignanter in ſuum aſſumpſit Vicarium, & in Chriſtiani populi Patrem, ac Dominum gratioſum, de veſtris ſanctis dabit prouenire meritis, quod in ſtatum proſperum, & iucundum reſurgat Eccleſia generalis, &c. *& in calce:* Feſtinate vos veſtros videre fratres, & filios, & conſolari corda gementium, quibus in viſione veſtri vultus Angelici quam primùm dabitur vidiſſe delitias Paradiſi, &c. Quæ omnia valde confirmant ſuperius deducta, & in ſimili pōderata fuerūt per DD. relatores in cauſa B. Andreæ prædicti, vt videre eſt ibi ad quintum argumentum generale.

Sextum argumentum pro ſanctitate iſtius Patris Gregorij eſt qualitas mortis eiuſdem, quæ certè ſanctiſsima fuit, tum ex tenore ſanctiſsimæ vitæ, tum ex hiſtoricorum relatu; maximè Petri Mexiæ, qui *in Rudolphi Imper. vita* Gregorium ait in Ciuitate Aretij obijſſe ſanctiſsimè; & Ricardi Vaſſeburg *in antiquit. Belgicis* ipſum deceſsiſſe aſſerentis cum ſigno magno ſanctitatis ob miracula ibidem facta; tum etiam ex ijs, quę in eius vita M S. leguntur aſſeruata Placentiæ in archiuijs tā Cathedralis, quā Colleg. Eccleſ. Sancti Antonini, vbi dictus Gregorius fuerat antea Canonicus. ſunt autem verba ibidem, quæ ſequuntur: Dominus eius laboribus volens finem imponere, ipſum anno D. 1275. (*ab incarnatione ſcilicet*)

quarto

quarto Idus Ianuarij ad cœleſtem patriam euocauit, ſicq; tanquàm mundi, carnis, diaboli triumphator magnificus, factus conſors, ac ſocius Angelorum. Sed quidem fuit ſummopere admirandũ eum videre tunc temporis, quando delibari incæperat, & tempus ſuę reſolutionis inſtabat; quia tantũ profuiſſe viuę vocis oraculo nõ potuiſſet, quantũ sãctę operationis exẽplo profeciſſe viſus eſt: nã Dñicam Crucẽ deſiderãter expetens, & reuerẽter amplectens, Saluatoris pedibus, quos crebra lachrimarum rigabat effuſio, deuotiſsimè oſcula imprimebat, & angelico more ſuo Genitricẽ ſalutans ſpiritũ ſuũ Patri oĩpotenti ſuppliciter cõmendabat, cui mox ſic ſuauiter animam reddidit ſuam, vt ſoporis quietem potius percipere, quàm ex hac vita migraſſe videretur. *Hactenus auctor d. vitæ M S. in Archiuio S. Antonini exiſten.*

Septimum verò ſanctitatis argumentum, qualitas, & quantitas miraculorum poſt eius mortem præcipuè (nam & in vita de quodam miraculo Lugduni patrato clarum eſt) ſubſecutorum, *de quibus infra ſuo loco*; & quę quotieſcunque verè miracula ſint, ſanctitatem procul dubio concludunt ex deductis in tertio generali argumento relationis dicti B. Andreæ.

Octauum autem, & vltimum eſt qualitas, & ſtatus corporis ipſius Gregorij, quod poſt lapſum 346. annorum ab eius obitu adhuc integrum inſpicitur, & ſuis Pontificijs veſtibus ornatum in marmoreo eminenti ſepulcro, quod in die feſtiuitatis eiuſdem omnibus fidelibus patet. Et hoc quidem ſigno ſolet quandoque Deus honorare corpora multorum, qui in vita illi fideliter ſeruierunt, vt de diuerſis Sanctis legitur, & adnotarunt

memorati

memorati D D. relatores in vltimo generali argumento ſanctitatis B. Andreæ prædicti.

DE VIRTVTIBVS PARTICVLARIBVS Gregorij Papæ Decimi.

CIrca virtutes particulares, quibus Gregorius, & ante Pontificatum, & in ipſo Pontificatu mirabiliter effulſit, manſuetudo in primis, & humilitas ſe ſe offerunt, ob quarum amorem Epiſcopatus Placentini dignitatem, quam ei Innocentius Quartus Pont. deferebat, conſtantiſsimè recuſauit. *Ciacon. & alij*. Mox in ſummo Pontificatus honore, ad quem humilitas ipſa eum extulit, & ne Sancto Spiritui reſiſteret, ipſum acceptandum duxit; pauperibus Chriſti miræ humilitatis exemplo pedes quotidie abluebat, *vt legere eſt in eius præalleg. vita M S.*

Deinde aſsiduitas orationis, quæ tanta fuit, vt in ipſa etiã corporis refectione animum à cęleſti contemplatione non auerteret, Deo ita intentus, vt aſtantibus aliquando dicere neſciret, quid in menſa comediſſet; abſtinentia quoq; magna in cibo, & potu vſus, nonniſi ſemel in die manducabat, & tunc parciſsimè ad corporis tantùm reficiendam imbecillitatem, adhibitoq; ſemper lectionis ſacræ condimento.

Illius verò caſtitas, & pudicitia quanta fuerit, inde conijci poteſt, quod in primæuo vſque iuuentutis flore ſe morum normam, ac honeſtatis ſpeculum cæteris adoleſcentibus præbuit, nobiliſsimam originem, quam ex parẽtibus ſuis Vicecomitibus Placentinis traxerat, vi-

tæ munditia, alijsq; virtutibus condecorans. Quod & confirmat vnico verbo Ptolomæus Lucenſis, qui illum optimè nouerat, dum dicit eundem Gregorium miræ honeſtatis fuiſſe.

Nec caruit tantus vir ſacrarum litterarum ſcientia, bonarumq; artium diſciplina: nam & priuſquàm à Iacobo Card. Præneſtino in œconomum aſſumeretur, in liberalibus artibus, ac iuris vtriuſq; ſcientia ſufficienter inſtructus erat; & illo mortuo (*Ciacono teſte, & eius vita M S. auctore confirmante*) Pariſios ſe contulit, vbi Diuinis etiam ſtudijs operam ſedulò nauauit, & talis euaſit, vt ea deinceps publicè ſumma cum laude è ſacro ſuggeſto docens profiteretur, ſanctuſq; Rex Ludouicus eruditione illius mirificè oblectaretur; quemadmodum, & ob eam Pontifici Innoc. IV. & Cardinalibus in Concilio Lugdunenſi gratiſsimus fuerat, ſuiſq; concionibus Chriſtifideles ad ſacrum bellum continuè animabat.

Fuit prætereà rerum huius ſæculi maximus contemptor; ante Pontificatum quidem, quo tempore oblatum ſibi Placentiæ Epiſcopatum reſpuit, & cuncta etiam, quæ ſibi à multis Cardinalibus, qui illum poſt mortem Cardinalis ſui Iacobi expetebant nedum in familiarem, ſed in ſocium, magna proponebantur (*ſecundum Ciaconum, & alios*) vt ſacris ſtudijs, ac Dei ſeruitio, & animarum ſaluti totus inſiſteret. In Pontificatu verò, quotquot de illo ſcripſerunt antiqui, & recentiores hiſtorici, vno ore fatentur ipſum Gregorium pecunias, & lucra omninò contempſiſſe, & intentum eleemoſinis manus ſuas ab omni munere excuſsiſſe; quod tetigit quoque

Io.An-

Io.Andr. *in cap. vbi periculum, de elect. in 6. nu. 1.* & addit auctor eius vitæ M S. quod, ſi datum ei fuiſſet diutius viuere, curiam ſuam ſanctam, & immaculatam reddere diſpoſuerat, vt de munerum perceptione illicita nullatenùs notari poſſet; quia, qui aurum diligit, non iuſtificabitur. *Eccleſiaſtici. 31.* Et cum beatus ille ſit, qui poſt aurum non abijt, nec ſperauit in pecuniæ theſauris, de iſto bono viro quid ſentiendum ſit, euidenter patet: fecit enim mirabilia in vita ſua, vt Spiritus Sanctus *eodem loco* docet. Ex quo ſane pecuniarum, ac rerum huiuſmodi contemptu firmiſsima elicitur ipſius Gregorij ſpes, & confidentia in Deo ad conſequenda cœleſtia.

Mirabilis item fuit in omni tempore iſtius magni viri prudentia, & ſingularis in rebus gerendis dexteritas. *Platina, Bergomen. Ciacon. & alij.* qua ratione, & domus præfectura ei à Cardinale Iacobo collata, & per ipſum laudabiliter adminiſtrata; & complures populorum controuerſiæ non raro ab eodem ſedatæ: ob idq; etiam in priori Lugdunenſi Concilio ſub Pontifice Innoc. 4. prudentiſsimus vir Philippi eius vrbis Archiepiſcopi conſilia optimè rexit, gratiſsimusq; dicto Pontifici, & Cardinalibus ob eximias virtutes extitit. Et deinceps à Clemente 4. in Angliam cum Ottobono Cardinale Fliſco miſſus, ibidem perniciosa diſsidia inter Regem, & proceres ſuſtulit, *referente poſt alios prææallegato Ciacono.* Legationisq; munere in Syriam poſtmodum cohoneſtatus, *ſecundum M. Paulum Venet. de region. Orient. lib. 1. cap. 5. Diuum Antonin. hiſt. par. 3. tit. 20. cap. 2 & Io. Baptiſt. Ramus. vol. 2. nauigat.* tot præclara in illis partibus

bus contra Saracenos geſsit; & in Pontificem aſſumptus longe maiora, quæ omnibus nota ſunt, quatuor annis dumtaxat; & inter hæc præſertim pluſquàm ſeptuaginta Cathedralibus Eccleſijs de eorum Paſtoribus prouidendo, *vt ex regiſtr. Vaticanis liquet;* Græcos ad vnionem cum Latina Eccleſia reducendo; creatione vna quinque Cardinalium, præſtantiſsimorum doctrina, & ſanctitate virorum (ex quibus præcipuè Sanctus Bonauentura fuit, & alij duo poſt ipſum Petri Cathedram aſſecuti ſunt) Eccleſiam totam illuſtrando; & in condenda pro Pontifice Rom. eligendo ſanctiſsima Conſtitutione, prudenter prius Epiſcopos ſine Cardinalibus, mox Cardinales per nationes vocando; & eis omnibus, antequam ipſis intentionem ſuam aperiret, ſub excommunicationis pæna præcipiendo, ne cuiquàm ea, quæ tunc viderent, audirent, & facerent cum ſeipſo, patefacere auderent. *Bzou. an. 1274. nu. 7.* & ſumma etiam dexteritate ſua Alphonſum Caſtellæ Regem, vt cederet Imperio, ſuauiter adſtringendo, aliaq; huiuſmodi peragendo, quæ in authoribus, & in regiſtris eius leguntur.

Mirabilis & conſtantia fuit, fortitudoq; eius, tàm in excommunicando populos contumaces, vt Florentinos, Senenſes, Papienſes, & alios; quàm in tuendo Eccleſiaſticam libertatem, vt præſertim cum Regibus Luſitanis bonorum Eccleſiaſticorum cupidis, & alijs Principibus fecit; nec non Boemiæ, Aragoniæ, Caſtellæ, Suetiæ, aliarumq; partium Reges reprimendo, & Prælatos diuerſos de eorum mala vita, & conuerſatione peſsima minacibus verbis redarguendo, *vt*

ex Bzon. ann. 1273. & ſeqq.

Mirabilis inſuper & patientia ipſius in perferendis, tum corporis morbis, quibus interdum laborabat, tum etiam alijs quibuſcunque aduerſis. Vnde optimus Pontifex, licet admodum ſenex, & graui perculſus infirmitate Vrbeueteri an. 1273. pro Dei tamen, & Eccleſiæ ſeruitio ſe itineri longiſsimo in Gallias expoſuit libentiſsimè, vbi adhuc de menſe Nouembris eiuſdem anni morbo correptus ob ipſius itineris incommoda nec celebrare potuit, nec Miſſæ ſolennijs intereſſe in die dedicat. Baſilicæ Apoſtolorum pro publicando proceſſu de more contra vniuerſitates, & ſingulares perſonas, quem nihilominus affigi fecit valuis Eccleſiæ Lugdunenſis.

Cæterum in eo magis admirabilis charitas; quæ, ſicuti vinculum perfectionis eſt, *vt ait Paul. ad Coloſſ. 3.* ita in Gregorio ſupra omnes virtutes enituit: cuius illa ſunt argumenta, quando vel in minoribus pacis amator, & partialitatum alienus, totus pro Dei amore in componendis diſcordijs erat; & totus ardebat pro recuperanda è Saracenorũ manibus Terra ſancta: quando etiam pro perſecutoribus exemplo Chriſti orabat. in hiſtorijs enim Leodij habetur, quod quadam die cõquerentibus in capitulo Leodiẽſis Eccleſię nobilibus de Prato de maximo, & enormi crimine in eos per Epiſcopum illũ, ſceleſtiſsimum virum, commiſſo, ipſumq; Gregorio, qui tunc erat Archidiaconus, vt ad bonam frugem rediret, charitatis gratia admonente; Epiſcopus pedem ad pectus Archidiaconi incuſsit: quo viſo per illos de Prato, ſtatim nefariũ hominẽ aggreſsi, ipſũ

inte-

interemiſſent, niſi dictus Archidiaconus inſurgens, & maiori flamma charitatis æſtuans, veluti alter Stephanus, pro inimico ſuo furorem illorum ſedaſſet. Factus deinde Pontifex vix explicari poteſt, quam magna Gregorius arderet charitate in Deum, & in proximum, ac ſingulari clementia erga eos, qui ad Sedis Apoſtolicæ gremium confugiebant. Omitto lachrimas ab eo largiter effuſas in Concilio, & alibi pro extorquenda è manibus infidelium hæreditate Sancta, & in exponendis Chriſtianorum neceſsitatibus, qui Terram illam ſanguine Chriſti aſperſam incolebant; & in videndo miſsionem Græcorum ad Concilium pro ineunda vnione cum Latina Eccleſia, & in amarè flendo Saluatoris Paſsionem præſertim tempore, quo ipſe Gregorius erat ex hac luce migraturus. *Platina, Ciaconus, & alij*. Maxima verò benignitate erga pauperes affectus; & multorum pedes, vt ſupra diximus, abluebat, & eorum inopiam eleemoſinis ſubleuabat deputatis etiam ad id ſpecialibus miniſtris. Vnde primus fuit Gregorius (*Ptolomæo teste*) qui non intendens pecuniarum lucris, ſed pauperum eleemoſinis, ſolennem ordinauit eleemoſinam in Romana curia; ad quam faciendam inſtituit quendam Fratrem conuerſum (*ait*) ordinis Prædicatorum, cui nomen Frater Ioannes de Subgromineo, quem ſecum duxerat de vltra mare. Oſtendunt quoq; ſummam eius pietatem, & charitatem tot ab ipſo Gregorio in Lugdunenſi Concilio ordinata; & erga defunctos mandatum illud, quod in eodem Concilio poſt obitum Sancti Bonauenturæ Albanenſis Epiſcopi, & Cardinalis

ab eo creati,omnibus Prælatis, & Præsbyteris per vniuerſum orbem fecit, vt quilibet eorum Miſſam vnam pro anima ipſius Bonauenturæ, & aliam pro animabus illorum omnium, qui adueniendo, ſtando, ſeu redeundo ad Concilium mortui erant. *Bzou. an. 1274. nu. 7. ante fi.* nec non inſtitutio Præbendæ cum onere Miſſarum per eum de ſuis redditibus ordinatæ in Baſilica Sancti Antonini Placentiæ, ac multa legata Eccleſijs Leodienſi, Placentinæ, & Aretinæ ab eo relicta. Quæ omnia eius miram charitatem præſeferunt, & in huiuſmodi vitæ pijſsimo tenore ipſum Dei famulũ vſque ad extremum ſpiritum perſeueraſſe confirmant, *ex auctoribus ſupra allegatis.* cuius ſpeciem probationis in antiquiſsima materia ſufficere dixerunt DD. Auditores in memorata Beati Andreæ relatione: & hinc ſatis conſtat virtutes omnes in hoc Dei viro emicuiſſe, & in gradu excellenti, & non ſine cauſa à Sancto Antonino Archiepiſcopo fuiſſe dictum, quod fuit Gregorius iſte vir optimus, & procul dubio ſanctiſsimus, *d. cap. 2. §. 4.*

DE EXCELLENTIA FIDEI Gregorij Papæ Decimi.

NVnc de ipſius excellentia in Fide dicendum. Et quidem, licet ex generali ſanctitatis probatione, & ex multitudine bonorum operum hucuſq; narratorum, ſatis de hoc appareat; alia tamen ſpecialia magis concurrunt argumenta, quæ hic breuiter tangenda ſunt, veluti profectio ipſius Gregorij in Syriam, & indefeſ-

ſi labores pro ſacra expeditione ſtabilienda, ad quam populos, & Principes omnes concionibus ſuis dirigebat; litteræ per eum ſcriptæ ad magnum Imp. Cham, vt illum ad Chriſtianam fidem ſuſcipiendam attraheret, oleumq; ei tranſmiſſum de lampade, quæ iuxta Dominicum ſepulchrum Ieroſolymis ardebat, vnà cum muneribus, & Nuncijs, *vt refert M. Paul. Venetus, qui vnus fuit ex dictis Nuncijs, ac Io. Bapt. Ramuſ. locis ſup. citatis*. reductio Græcorum ad vnitatem Fidei, & Principum aliquot Tartarorum ad ſacrum baptiſma recipiendum: miraculum item ab ipſo Gregorio Lugduni, vt infrà dicetur, in vita patratum. Commiſsio etiam per eum ſtatim in principio Pontificatus ſui facta F. Gaufredo ord. Prædicatorum. olim Sancti Ludouici Regis Galliæ confeſſario, vt in ſcriptis omnem viuendi rationem, ac virtutes præſertim ſecretiores, & inſignes ipſius Regis redigeret, & ſigillo ſuo ſignatas ad Apoſtolicam ſedem pro illius canonizatione tractanda, quamprimum tranſmitteret. *Bzou. an. 1272. num. 1*. adeo quod meritò zelator Fidei, & Diuini cultus à Sancto Antonino prædicto *in prin. eiuſd. cap. 2*. appellatus fuit hic Gregorius. Ad cuius præcipuam Fidei excellentiam optimè conueniunt quatuor illa, quæ *ex eod. Sancto Antonino in ſum. par. 4. tit. 8. cap. 3. §. 7*. DD. Auditores prædicti ad probandam in B. Andrea excellentiam Fidei eruditiſsimè animaduerterunt, nempe 1. quod quis alta de Deo ſentiat. 2. quod tranſitoria pro præmio æterno contemnat. 3. quod in aduerſis de Deo cōfidat. 4. quod à bono opere non deſiſtat. iſtaq; omnia ex ſupradictis de Gregorio

gorio noſtro clarè probata remanent; ità vt de illo iam verè dici poſsit, quod de Sancto Confeſſore alma parens canit Eccleſia, videlicet:

Qui pius, prudens, humilis, pudicus,
Sobrius, caſtus fuit, & quietus;
Vita dum præſens vegetauit eius
Corporis artus.

Supereſt modò, vt videamus, an pariter illi conueniat, quod ſequitur:

Ad ſacrum cuius tumulum frequenter
Membra languentum modo ſanitati,
Quolibet morbo fuerint grauata,
Reſtituuntur.

DE MIRACVLIS GREGORII Papæ Decimi.

AD miraculorum probationem in genere plurimùm facit illud, quod omnes penè ſcriptores affirmant, & communis eſt opinio, ac publica vox, & fama, ipſum Gregorium poſt mortem multa feciſſe miracula; & hoc ſufficere in antiquiſsimis ponderatum fuit in relatione prædicta B. Andreæ. Confirmaturq; in noſtro caſu etiam ex tabellis, & ſignis votiuis ad ſepulcrum d. Gregorij appenſis, & ex charta diuerſorum miraculorum ab antiquiſsimo tempore citrà ibidem exiſtente, quæ ſanè per Aretinos Præſules, qui præſumuntur in ſpectantibus ad eorum officium ſolliciti fuiſſe, & per Metropolitanos illius prouinciæ, ac Viſitatores Apoſtolicos minime ibi remanere permiſſa

fuiſſent,

fuiſſent; niſi ea eſſent vera, quod pariter obſeruatum eſt in ſupradicta relatione B. Andreæ. Et præter miracula, quæ ibi leguntur, alia fere innumera in eadem charta generatim enunciantur his verbis ad calcem poſitis: Præterea notum ſit omnibus videntibus, ſiue legentibus iſtam chartam, quod multa alia miracula per merita præfati Sanctiſsimi Patris Gregorij X. fecit Deus, quæ longum eſt enarrare: & quia non poteſt hæc breuis charta multa eius miracula continere; ideo quicunque eius miracula ad plenum noſcere deſiderat, ad Sacriſtam iſtius Eccleſiæ vadat, qui ei plenos codices miraculorum Beatiſsimi Papæ Gregorij prædicti libenter oſtendet. Meminitq; de hoc etiam Molan. *in lib. Natal. Sanctorum Belgij*. Et licet non ſit credendum omnia illa fuiſſe miracula, vt DD. relatores in facto B. Andreæ conſiderarunt; attamen inueriſimile eſt inter ea non extitiſſe aliqua, quæ verè fuerint miracula, accedente pro adminiculo ſententia Diui Antonini Archiep. *de qua ſup. in calce ſecundi generalis argum. circa Sanctitatem iſtius Gregorij*: prout nec veriſimile eſt, quod in ea re tot homines per tantum temporis ſpatium decepti fuerint, aut quod permiſerit Deus omnipotens, qui corda, & mentes fidelium cuſtodit, illos errare. *vt per dictos DD. ibi par. 3. §. 2. verſ. Non tamen. & verſ. Vnde etiam. & par. 5. §. 1.* Vt autem in ſpecie de particularibus miraculis dicamus; illud in primis non eſt omittendum, quod ipſo Gregorio viuente, & adhuc Lugduni exiſtente, precibus eius liberata eſt à morte mulier in flumen prolapſa, quæ aquis ſuffocabatur. *Vita eius MS.* Nec refert,

quod miracula in vita non omninò concludant Sanctitatem; quia quando operationes non diſcrepant, magnum inferunt Sanctitatis argumentum, *vt dicit Ancharan. in cap. venerabilis, num. 2. de teſtib.* & hoc in Gregorio valde confirmat excellentiam eius in Fide, vt ſupra diximus.

Quo verò ad miracula poſt mortem, dæmoniacæ ſex numerantur ipſius meritis liberatæ; nempe Lamandina vxor Gerardutij de Florentia annis iam 25. vexata, Himeldina olim Venturæ Brahimantis de caſtro de Comis; Iſminberga rel. q. Ioannis de caſtro Bibienæ 10. an. & vltra à dęmone obſeſſa; Druda vxor Amici de rocha de Rezano, 12. an. & amplius; Viuella eius neptis, filia Baldutij eiuſdem loci, an. 5. & Bonaſia vxor Galgani de Caſtilione filiorum Alberti an. 30. & amplius vexatæ.

Cæci tres illuminati, Adagiltes mulier Theutonica, filia Henrici de ciuitate Ruthæ Linghenę, quæ octo annis elapſis uiſum amiſerat; Bona rel. quon. Donati Notarij de ciuitate Aretij, & Ioannes Petri de Carpignolo plebatus Sancti Petri de Maſſa, oculorum luce annum circiter vnum ambo carentes.

Contracti, & claudi duo; ſcilicet Benintenda filius Benincaſæ de Vogognano, & Neia Filia Baldutini ciuis Aretini; ambo priſtinam ſanitatem Gregorij precibus conſecuti.

Surdi tres; nempe Rubertus quon. Cambij de Florentia annis ſexdecim, & vltra, & Ioannes olim Tucciardi de Ranco an. circiter 21. ſurditate laborantes; & Margarita vxor Ioannis Sauiæ de caſtro plebis de Maſſa,

quæ

quæ ſurda erat, & muta à natiuitate; auditum, & loquelam reſpectiuè ob eiuſdẽ Gregorij merita adepti.

Quatuordecim autẽ huiuſmodi miracula ſunt illa, quę de menſibus Aprilis, & Maij 1276. & ſic ſtatim fere poſt eius obitum ſecuta, cum ſuis circunſtantijs, ac teſtium adſcriptione explicantur in charta veteri ſupradicta ad eius ſepulcrum affixa, & de quibus dicit Molan. lib. Natal. Sanctorum Belgij, valdeq; probabile eſt ea fuiſſe ex illis, quæ per ſanct. Antoninum Archiep. & Metropolitanum examinata fuere, & refert nonnulla ex eis Bzou. in *annal. ad an. 1276. nu. 1. & ſeq.* dicens ipſa miracula eſſe triginta duo, & omnia autentica, & approbata reperiri in codice M S. Biblioth. Vatic. deſcripta.

Quibus addi poſſunt 17. alia relata per auctorem eius vitæ MS. (nam Aretini codices, de quibus ſupra meminimus, tot miraculis referti iamdiu diro illius Sacriſtiæ incendio abſumpti fuerunt) affirmantem ipſius Gregorij precibus in ſpecie quendam furcarum patibulo ſuſpenſum à morte liberatum fuiſſe; certos alios carcere detentos ruptis miraculosè compedibus inde liberos euaſiſſe; hominem prouectæ ætatis, cuius ad inferiorem corporis regionem proprio loco dimiſſo inteſtina defluxerant, ſanitatem recepiſſe: puellam ſeptennem impetu fluminis raptam, & ſubmerſam, ac mortuam vitæ reſtitutam fuiſſe; Rectorem cuiuſdam Eccleſiæ morbo lepræ percuſſum, & artetica etiam gutta grauiter afflictum, ab vtraq; infirmitate ſanatum; mulierem quoq; gibbam, & alias duas paralyſi laborantes, aliam item apoplexiæ morbo, & aliam,

cui cruris tibia, & calcaneus natæ carnis nexibus alligata erant, aliamq; in mamilla graui, & deſperato dolore detentam, miraculosè curatas; infantulum veneno colubri in cuna tabeſcentem matri ſanum, & incolumem redditum; hominem in capite ictu ſagittæ periturum, & alium febri continua, ſpiritibusq; immundis vexatum, ad ſanitatis ſtatum perductos: nobilem etiam mulierem, quæ capitis, & manuum vehementem tremorem patiens nec cibum quidem à ſe recipere poterat; ad tumulum Gregorij vt acceſsit, membris ſuis firmatam: & hominem defectu vocis ita laborantem, vt quantumcunque exclamaret, à nemine verba eius perciperentur, ſonoræ, ac expeditæ vocis munere donatum fuiſſe; nec non ad tumulum illius cæcis lumen, claudis greſſum, mutis verbum, & ſurdis auditum miraculosè reddita. Nam & ſi auctor illius vitæ eſt nobis incognitus, per ea tamen, quæ refert de geſtis, & moribus eiuſdem Gregorij, cum non differant à traditis per Ciaconum, & alios ſcriptores, & antiquiſsima ſit eius relatio; fidem etiam in his, quæ ad miracula ſpectant, omnino mereri videtur, ſtantibus præſertim alijs miraculis, de quibus ſupra diximus, & ſententia prædicta Sancti Antonini Archiepiſc. quoad ſanctitatem, & miracula iſtius Gregorij.

DE ACTIS CAVSÆ, & proceſſus.

CVM autem certiſsimum ſit de an. 1326. ad inſtantiam Placentinorum ciuium per Ioannem PP. 22.

commiſſam fuiſſe cauſam inquiſitionis vitæ, & miraculorum Gregorij Papæ X. Archiepiſ. Piſano, & Epiſcopo Mutinenſi, *vt ex dictis in primo gener. argum. ſanctitatis*; haud dubium eſſe poteſt, quin & Delegati nedum incæperint proceſſum, & acta, ſed etiam perfecerint, licet ea ad præſens forte non reperiantur in Vaticano, nec Aretij. Colligitur hoc ex verbis Io. Andreæ (qui vixit de an. 1330.) *in alleg. cap. vbi periculum, de Electio. in ſexto num.* 1. & ex ſtatuto deinceps per Aretinos condito de an. 1345. ſuper feſtiuitate fienda d. Gregorij, de quo pariter ſupra in 2. gen. argum. Quod quidem ſtatutũ ſupponit beatificationem ipſius Gregorij, quæ beatificatio ſecuta non eſſet, niſi prius exhibitis actis, & proceſſu prædicto Apoſtolicæ Sedi vnà cum miraculis, quæ adhuc in codice M S. vt ſupra dictum eſt, Bibliotecæ Vatic. extant, & Aretini (qui forſan in præallegato Sacriſtiæ incendio Pontificiam Bullam amiſere) in eo ſtatuto Gregorium non appellaſſent Beati, & Beatiſsimi titulo, nec dictum feſtum modo quo ibi ordinaſſent, nec Præſules illius vrbis id paſsi fuiſſent, prout nec Metropolitanus, nec Romanus Pontifex talia permiſiſſent; nec minùs decreuiſſent ijdem Aretini mittere quatuor Fratres Ord. Prædicatorum, & Minorum ad ſollicitandum canonizationem. Supponitur etiam huiuſmodi beatificatio per memoriam, quæ de ipſo Gregorio in Martyrologium Romanum ab Epiſcopo, & Capitulo Aretinæ Eccleſię redacta eſt ſub his verbis, *quæ referunt Molanus, & Bzouius ſupra allegati*: Apud Aretium ciuitatem Tuſciæ, depoſitio corporis Beatiſsimi Gregorij

Papę X. de nobili genere Vicecomitum de Placentia, qui cum eſſet Archidiaconus Leodienſis, exiſtens in ciuitate Achon cum Chriſtianis contra Saracenos; à Cardinalibus in ciuitate Viterbienſi miraculosè fuit electus in Papam, & cum ſummo honore Romæ eſt coronatus. Fecit autem Lugduni ſolenne Concilium, vbi inter alia cum Imperatore, & multis Regibus, & Baronibus pro recuperanda Terra Sancta paſſagium ordinauit, & perſonaliter illuc iter arripiens, & præcedens an. D 1276. in ciuitate Aretij migrauit ad Dominum, ſepultuſq; eſt in Eccleſia Cathedrali.

Hactenus Martyrolog. Rom. dictę Aretinę Eccleſiæ, & de ipſa beatificatione teſtantur etiam expreſſe authores citati ſup. *in 3. gener. argum.*

Hæc ſunt, Pater Sancte, quę de virtutibus Gregorij X. prædeceſſoris veſtri à nobis inuenta fuere. Placeat S. V. nobis Placentinis, quod humillimè petimus, ex ſpeciali gratia concedere; nempe beatificationem ipſius, ac licentiam celebrandi de illo ſingulis annis, vti de Beato nondum in Sanctorum numerum relato, per ciuitatem, & dięceſim noſtram in die eius obitus, ſcilicet decima Ianuarij, & Feſtiuitatem, & Officium cũ Miſſa, vel de proprio, vel de communi confeſſ. Pontif. Quod ſi de Sancto Leone PP. 3. legitur, canonizatum fuiſſe ab eo Sanctum Guibertum cum ſolo libro per Marcellum præsbyt. ſcripto, *vt ait Sanctus Lugedius in Epiſt. ad Rerfridum Epiſc. Traiecten. cap. 9.* quanto magis ex tot vt ſupra deductis, & ex clariſsimo prę-ſertim Sancti Antonini Archiepiſcopi Floren. teſtimonio

monio poterit B. V. optatam gratiam nobis impertiri ad maiorem Dei gloriam, & Sanctæ Sedis honorem è hanc rursùm deuotiſsimè expoſcimus, & hanc à benignitate veſtra conſequi ſperamus ob merita, & intercesſionem ipſius famuli Dei Gregorij Papæ Decimi,

Vt quoque noſter chorus in honorem
Ipſius, hymnum canat & libenter,
Vt pijs eius meritis iuuemur
Omne per æuum.

DE

Digitized by Google

DE BEATIFICATIONE

GREGORII PAPAE. X.

conuenienter expetita ſub Pontificatu Beatiſsimi.

GREGORII XV.

SIGNVM GREGORII PP.X. *electi an. 1271.*

SIGNVM GREGORII PP.XV *electi an. 1621.*

GREGORIO olim Papæ x. pacis inter Chriſtianos cupidiſsimo, & ad Catholicos Principes, dum in minoribus eſſet, eiuſdem pacis Pontificio Internuncio, ſacri Conclauis inſtitutori, Religioſorumq; Ordinum moderatori, ac verè pijſsimo Pontifici; conſentaneum eſſe videtur, (quod non ſine præcipuo DEI OPT. MAX. conſilio accidiſſe putandum eſt) vt à veritate ſtantibus ijs, quę ſupra adducta ſunt,

ab

Digitized by Google

ab alio eiuſdem & pietatis, & nominis inſigni Pontifice, GREGORIO XV. eodem, quo ille, Papali ſigno vtente; pacis item ad potentiſsimos Principes iam Apoſtolico Legato, eiuſdem nuper Conclauis reformatore, ac ſacrarum Religionum conſeruationi intento, optimiq; Prędeceſſoris veſtigia omninò perſequente, optatiſsimi Beatificationis honores poſt tot ſæcula decernantur.

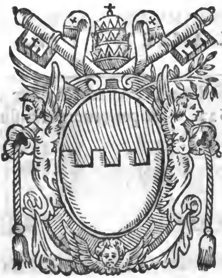
P L A C E N T I AE,

Typis Alexandri Bazachi, Apud Iacobum Ardizzonum. 1622. Superiorum permiſſu.

Digitized by Google

INSIGNIA GENTILITIA
eiuſdem
GREGORII PAPAE X.
in Eccleſia Sanctę Fidei Placen-
tiæ, & apud Ciaconum.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google